మేనమామ మహాత్మ్యం

"ప్రేమ్! సరళా! చాలా దీర్ఘాలోచనలో పడ్డావు. మనిషి దగ్గర కొచ్చినా తెలియనంత స్థితిలో ఉన్నావే. ఏమిటో నాకు చెప్పకూడదా?" అంటూ వచ్చింది అరుణ.

"ఏం చెప్పను. నిన్న ఒక చిన్న తమాషా జరిగింది. దానిని గురించే యింత ఆలోచన. మా మేనమామ గారు ఒక పార్శిలు పంపారు."

"ఓహో అదా, అన్నీ తిని కూర్చుని ఆలోచిస్తున్నావా? అసలు పంపింది ఏంటో చెప్పలేదు."

"అది ఏదో పెద్ద పార్శిలు అనుకున్నావా? స్వీట్సు బిస్కట్ల పేకెట్లు — కాకినాడ నుండి మాకు తెలిసిన ఒకాయన పట్నం వస్తూంటే ఆయనతో పంపారు."

"ఏంటీ, కాకినాడ నుండి పట్నానికి బిస్కట్ల పేకెట్లా. అయ్యో మరేం దొరకలేదని గాబోలు విచారిస్తున్నాం."

"అబ్బ! అది కాదే, అసలు అది కూడా బజారులో కనబడ్డ పెద్దమనిషిని అక్కడే అప్పూళ్ళో కొని నాకిమ్మని వ్రాసి యిచ్చారట — మా ఆయన ఆఫీసునుండి తెచ్చి నిన్నంతా నన్ను ఎగతాళి చేసి ఏడిపించుకు తిన్నారు. అసలు ఆ మేనమామ వద్ద నే నొళ్ళల్లో ఎలా ఉండేదానినో తెలిస్తే యిప్పటి ఆయన మాటలకు చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. అదే ఆ చిన్ననాటి సంగతులన్నీ తలుచుకుంటున్నాను. ఆయన్ని మా స్నేహితులు పేకాటలు గా ఉండేది."

"ఏదో గొప్ప అపురూపంగా చెప్పుతున్నావు— బాగా చెవులు త్రిప్పి వింటేనే కదా!"

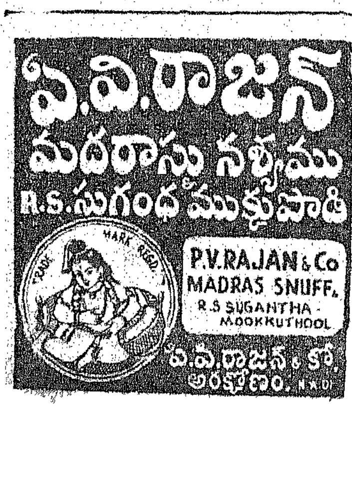

నీకంతా ఎగతాళిగా ఉంది. నేను చదువుకునే రోజుల్లో మా మేనమామ వెంకట్రావు గారూ ఆ స్కూల్లోనే గుమాస్తాగా పని చేసేవారు. ఆయనంటే మా యింట్లో అందరికే కాక స్కూల్లో పిల్లలకు, టీచర్లకు కూడా హేళనగానే ఉండేది.

నేనూ, మా అక్క, ఆపైన మా చిన్న మేనమామ గారింట్లో ఉండి చదువుకొంటుండే వాళ్ళం. నా చదువు ముగించేవరకు కూడా చిన్న మేనమామ గారింట్లో ఉన్నా. ఆయ నెప్పుడూ టూరింగులోనే ఉన్నందున పెత్తనం అంతా పెద్ద మేనమామ గారే చేస్తుండేవారు. అందులోనూ మా మేం చదివే స్కూల్లోనే ఆయన ఉద్యోగం చేస్తున్నం

శ్రీమతి జక్కా సరోజినిదేవి

దున స్కూలు విషయాలు తదితర విషయాలు ఆయనే చూస్తుండేవారు. స్కూలు సెలవులు రాగానే కాకినాడ వెళ్ళేవాళ్ళం. మా మేనమామ పిల్లలు మేము చాలా చనువుగా (నేస్తంగా) ఉండేవాళ్ళం— మొదటి రోజు వెళ్ళగానే మా పిల్లల గోలంతా అయ్యాక మా మేనమామ రాకకోసం కనిపెడుతూ ఉండే వాళ్ళం—ఇంతలో చిన్న దగ్గు వినపడేది— దాంతో మా గోల తగ్గించి అంతా ఏకలక్ష్యంగా వస్తున్నట్టు భయంతో ఎదురు చూస్తుండేవాళ్ళం. సరాసరి ఆయన లోపలికి రాగానే ఓహో అంతా వచ్చారా? ఇంటి దగ్గర అమ్మా నాన్న ఎలా ఉన్నారని కుశల ప్రశ్నలు వేసి మరునాడు స్కూలుకు ఎన్ని గంటలకు వెళ్ళవలసింది. మొదట ఎక్కడకు వెళ్ళాలి అనే గాక ఏ దారిని వెళ్ళాలో కూడా చెప్పి వెళ్ళిపోయేవారు. ఆయన చెప్పినట్లే అక్షరాలా అందరూ చేయాలి. మేమంతా కలిసి స్కూలుకి వెళ్ళి ముందుగా ఆయన ఆఫీసులో కనబడాలి. అక్కడ ఆయన చెప్పిన స్కూలు నీతి నియమాలు క్లాసులో [illegible] నమ్మకూడదని, నేను నిగా చెప్పింది విని జాగ్రత్తగా పాఠాలు నేర్చుకోవాలనే గాక,

తల్లో దువ్వుకున్న పువ్వులు పెద్ద బేబు క్రింద ఉంచుకుంటూ ఉంచకూడదని, ముఖాన్ని పౌడరు కనబడేలా రాసుకోకూడదని చెప్పేవారు. తిరిగి మేం ఇంటికొచ్చినాక అవి నీవు అడక్కూడదన్నా గాని, అంతా ఆయన ఇన్ స్పెక్షను అయ్యాకే స్కూలుకెళ్ళేవాళ్ళం. ఎవరి ముఖాన్ని కాస్త పౌడరు ఎక్కువగా కనబడినా వెంటనే ఆ పౌడరు గదిలో కెళ్ళి ముఖం శుభ్రంగా కడుక్కొచ్చి రమ్మనేవారు. ఈ బాధ మా అక్కకు తరుచుగా తప్పేదికాదు. తను అందరిలోను కాస్త రంగుగా ఉండేది మా. ఈ పౌడరు బాగా తెల్లగా కనిపించేది. వెంటనే తిరిగి పొగ్గు తుడుచుకుంటుండేవారు.

ఆయన ఏ దారిని స్కూలుకి వెళ్ళాలని చెప్పేవారో ఆ దారిలో ప్రతిదినం వెళ్తుండేవాళ్ళం గాని, పొరపాటుగా ఒకోసారి ఆ మార్గం తప్పించి వేరే దారిగుండా బజారు గుండా వెళ్ళేవాళ్ళం. ఏనాడైనా ఆయన కంట పడ్డామో మానిట మర్నాడు నన్ని పేట కూడ మరిచేవారు. ఆయన మా అందరికంటే స్కూలుకు ముందుగా వస్తూండేవారు. అందువల్ల మేము బజారు వెళ్ళిన సమయానికి ఆయన ఆఫీసులో ఉంటారని చాలా చలాకీగా మేం వెళ్తుండేవాళ్ళం గాని ఆయన మాకంటే ముందుగా ఎక్కడికి నుండి వచ్చేవారో [illegible] మా వెనక వచ్చి గంట కొట్టేవరకు ఎక్కడికీ అక్కడే నిలబడేవాళ్ళం.

ముందే చెప్పాను గదా ఆయనకి సినిమాలు అంటే కిట్టదని. ఒకసారి మేమంతా కలిసి ఒక మాటినీకు వెళ్ళాం. దారిలో మా వాళ్ళ యింట్లో చిన్న టీపార్టీ పుణ్యమా బాగా కొనసాగింది [illegible] మాటినీకు వెళ్ళాలని సరదా [illegible] సగం సినిమా చూశాం. ఎందుకంటే మా మేనమామ ఆ మాటినీకు రాలేరని మాకు బాగా తెలుసు. [illegible] సగం మాటినీలో మా వదిన వెనక్కి తిరిగి చూస్తే ఆయన కూర్చున్నారు. అక్కడ [illegible] మా వదిన [illegible] కూర్చున్న [illegible] మరి తెలియు లేదు. నెమ్మదిగా [illegible]

పోటు జరిగాయి ఆ సాయంత్రం యింటికి దగ్గర అందరిని పిలిచి బాగా నాలుగు తిట్లు తిట్టి యికమీదట ఎక్కడ కెళ్ళినా పుస్తకాలు ఇచ్చి కోవద్దని రూలు పెట్టేశారు.

మాకు చిన్నప్పటినుండీ చిరుతిండ్లు తినే అలవాటు చాలా ఎక్కువగా వుండేది. మా ఇంట్లో ఎన్ని ఫలహారాలు చేసినా హోటళ్ళు నుంచి తెచ్చి ఎన్నైనా తెగ తింటేగాని మాకు తృప్తి అనిపించేది కాదు. పాపం మా నాన్నగారికి మామీద గారాబం వల్ల ఏది కావాలన్నా అడక్కుండానే తెచ్చి యిచ్చేవారు. పైగా బజారు తిండ్లు దారాళంగా మాకు కొనిపెడుతూ డబ్బులిస్తూ వుండేవారు. ఈ అలవాటు మేం చదువుకునే రోజుల్లో మానటం చాలా కష్టంగా వుండేది. అందుకని పై పూరీలో వున్నంతకాలం అని మా నాన్నగారు నెలకి ఒకసారి వచ్చి చూచి వెళ్ళేటప్పుడు బాగా డబ్బులిచ్చేవారు. ఇక అవి వుండగా ఏం లోటు. ముఖ్యంగా వేసవి కాలం ఒంటిపూట బడి పెట్టేవారు. మధ్యాహ్నము స్కూలునుండి వచ్చి భోంచేసి ఆ దగ్గర చిన్న గదిలో చేరేవాళ్ళం. అంతా పుస్తకాలు దగ్గర పెట్టుకొని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ చిరుతిండ్లు కొనుక్కొని తింటుండేవాళ్ళం. ఇక్కడ కూడా మాకు కొరత లేదంటే నమ్మండి. ఏదో సమయంలో మా నాన్నగారు వచ్చేస్తుండేవారు. పెంకుటాపు గారు. ఒకసారి మేం తిని కుక్కేంతా ఆ గదిలోనే చాపలమీద వేసి పెట్టాం. అది చూచారు. దాంతో డబ్బులు ఎక్కువగా ఈ వ్యాపారి అందరి దగ్గరా కనబడ్డాయి. చిరుతిండు తినటం మంచిది కాదని చెప్పి లేదా అని కసిరి వెళ్ళిపోయారు. సరే విటనే అంతా కలిసి ఈ బాధను ఎలా తప్పించుకోవటమా అని ఆలోచించి సరే తిన్న వెనుక మిక్కిలంతా చాపల క్రింద వేసి దానిమీదే మనం కూచుని చదువుతుందాం అని కొత్త పాను వేశాం. మళ్ళీ మా నాన్నగారు మా చదువు ఎలా నడుస్తుందో అని చూడ్డానికి వచ్చారు. అంతా స్థిరంగా కూచున్నాం. ఈ సారి ఏమి చిరుతిండు లేదు కదా అన్నారు. అంతా విజయోత్సాహంతో లేదని ఏకకంఠంగా చెప్పాం. వచ్చేసరి రెండు గంటలు వేసి చటా అన్ని పైకి తీ మాకొరకు దాచు ఎవరి ముఖాన నెత్తురుచుక్క లేదంటే నమ్మండి.

సరే యిక యిటువంటి కధలు మాని ఆ జారిని వెళ్ళే ఏర్పాటు మేము కోసుక్కుంటుండేవాళ్ళం. కొన్ని దినాలు మా కొత్త ఇంట్లోనూ ఏమి కష్టం లేకుండా గడిచింది. ఒక సారి అనుకోకుండా అనుకోనివి జరిగాయి, ఎలాగంటూ వినండి మేం అంతా ఓ రోజు

కాయితాలు పందాలు అక్కడే గిరవాటు వేసేవాళ్ళం. కనికి ఎదురుగా వాకిట్లో వున్న కాయితాలన్నీ ఈయన సరికొత్త అన్నీ తెక్కపెట్టి మరీ వచ్చారు. సరే లేదంటూనే ఎన్ని కొన్నాను గారంతో సమాధానంగా ఆయన తనముందుగా అనేక ఏం చేసేది ఇలా బాగుంది. సినిమా కాయితాలు కనబడకుండా రూపు మాపి గోల పెట్టినా అని మీ గారికి తగినట్లు దూరంగా ఇంట్లో లేకుండా చేశాం. మళ్ళీ కూడా తిరిగి వచ్చి వెతుకుతారు. లేదంటే లేదని కొంత లేదని అంతా అనేశాం. ఈ సినిమా కాయితాలు తెల్లగా పుండుతున్నాయి. సరేనని ఒక్కసారి దగ్గరగా పరీక్షగా చూచి ఒకటే రోగం అని తెక్క పెడుతున్నారు. అదే ఈయన కెలా తెలిసిందా అని చిరకాలం నేను మానుకున్నాం. కాగితాలు దాచేసినా ఏమి కొందరే పులలు మా గదిలో అక్కడే పడి వున్నాయి. చచ్చాము రా దేవుడా అని గుడు లకేసి అలా చూస్తుంటే ఎందుకో కొండ లిందు. ఇంట్లో ఫలహారాలు చేయటం లేదా అని పెట్టి వెళ్ళిపోయారు. ఇక బ్రహ్మకైనా తెలియకపోవచ్చు గాని ఈయనకు తెలియనిది లేదని పూర్తిగా అన్నీ మానుకున్నాం.

గేమని దగ్గరైనా అబద్ధం ఆడవచ్చుగాని మా మేనమామ దగ్గర అబద్ధం ఆడే వీల్లేదు. ఆయన వేసే ప్రశ్నలకు అసలు నిజం చెప్పటానికే భయంగా వుండేది. ఇక అబద్ధానికి దారేది. ఎప్పుడైనా ఏ అల్లరినో చేస్తే అది ఈయన నోట్లో ఎలాగ వస్తుంది గదా యని ముందుగానే ఆయన అడిగితే

యిలా చెప్పాలని అందరం కలిసి కూడబలుక్కునే వాళ్ళం. తీరా ఆయన పిలిచి అడిగితే అసలు అనుకున్న సంఘటనలో కల్పిత మనోరంజకంగా చెప్పాలని వచ్చేది. ఆ జవాబు ముందుగా తయారైనది కానందువల్ల సగంలో తడబడి సమాధానం నిలబడేవాళ్ళం. ఒక్కొక్క సారి అకస్మాత్తుగా ఎవరినో ఒకరిని పిలిచేవారు. ఆ పేరు పిలిచిన అదృష్టవంతులు వెంటనే పలికినా పక్కరం మాత్రం కాస్త అలస్య మయ్యేది. ఆసనం చేసిన దాకా తెలియక ఈయన నోటిమాటలోకి వెళ్ళాయో లేక ఏదైనా తేకని నేరం మామీదికి వచ్చిందా అని చేయి చేస్తున్ను చెప్పుకొని వెళ్ళేవాళ్ళం. తీరా వెడితే ఒకోసారి యింటికి దగ్గరనుండి ఏ తంటా వచ్చిందనో లేక భోజనానికి అరగంట ఆలస్యమైతే పంపేవారు.

అసలు చెప్పుకోవలసి వస్తే ఆయన వంటి మంచివాడే లేడనాలి. ఎందుకో పెద్దలను పిన్నలను కూడా భయపెట్టి గట్టిగా కోపపడి అంతేగాని అంటకొంచి ఏమీ చేసేవారు కాదు —

పరీక్షలంటే ఎంత అవస్థో కొంత తెలుసు. అయితే ఈ రోజులు నిదర అప్పుకొని చదవటం తెల్లవారు జాములో లేచి చదవటం మొదలైనవి ఏమీ కాదు. మా మేనమామకు ముఖ్యంగా వుంటుండేది. పరీక్షలు అనగానే అంతరి చదువులు ఆయనకు చూపించాలి. ఇక రాత్రులు మేం చదువుకొంటుంటే 10-30 వరకు ఆయన మా కాపలాగా పడక కుర్చీలో ప్రత్యక్షం. దానిమీద కూచుంటూ ఏదో నాలుగు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ

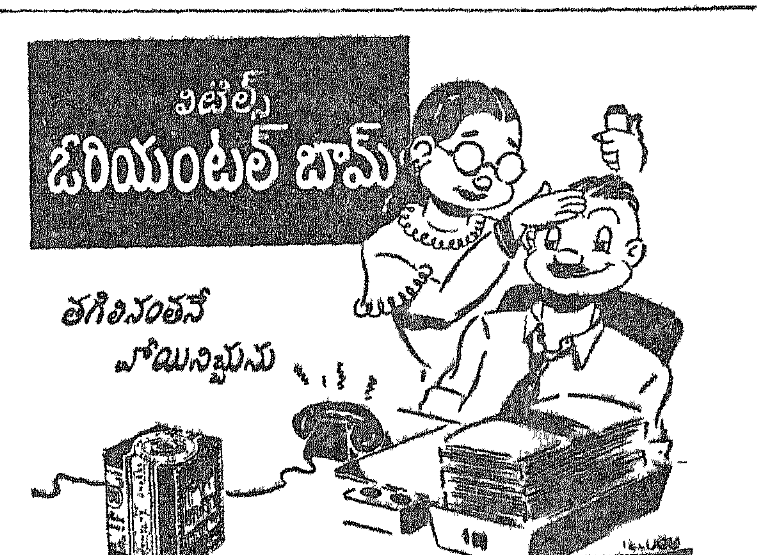

లిటిల్ ఓరియంటల్ బాం అండ్ ఫార్మసూటికల్స్ లిమిటెడ్, మద్రాసు

బటియా యువకుడు
(డార్జిలింగ్)

చిత్రం: శ్రీ శాంతి షా

మున్నా ఎదురుగా నే ఉండేవారు. చేసేదిలేక కళ్ళు పుస్తకాని అలాగే చదువుతూ వుండే వాళ్ళం. సరే ఆ కష్టకాలం ముగ్గింది అని ఘంటో పిద్దామంటే మా గదికి ఎదురుగా కిటికీకి తిన్నగా మంచం వేసుకు పడుకునేవారు. అంటే నిద్రపోయారనా, మధ్యలో దీపం వెలుగుతుంది లేనిదీ కూడా గమనిస్తూండేవారు. ఆ స్థలం అంత చేటుగా కనబడకపోయినా, దీపం ఆర్పింది తెలుస్తుంది గా. ఎంతసేపని ఓదవగలం. అంచేత దీపం ఆర్పకుండా నే కాఫ సొనను తీస్తుండేవాళ్ళం. కర్మంగాలకి ఆయన నోచ్చారా అంటే పట్టుపడేది. లేకుంటే మనసు తీరా నిద్రించేది. పోనీ రాత్రులు ఎలాగో చచ్చేవాళ్ళం. తెల్లవారుజామున ఈయన గోల లేదురా అనుకుందామా అంటే అదీ వీల్లేదు. అల్లారం ఏ 3 గంటలకో పెట్టి వెళ్ళిపోయేవారు. ఇక గంట మోగింది అనగానే ఒకోసారి గప్పున లేచి చప్పుని గడియారం ఆపి తిరిగి నిద్రపోయేవాళ్ళం. మా మేనమామను అటువంటి విషయాలు కొత్త కాదు. అల్లారం అయిన ఏ పావుగంటకో వచ్చి చూచేవారు. మళ్ళా ఈయన మళ్ళో అల్లారంలా వచ్చేసరికి అర్ధరాత్రిలో ఫైర్ సర్వీసువాళ్ళ గంట వినబడితే ఎలాగుండేదో అలాగుండేది. ఈసారి లేచటమే గాక, మత్తు అంతా పోయి పుస్తకం చేత్తో పట్టేవాళ్ళం. ఈ అవస్థ ఏడవఫారం నుండి ఇంటరు పూర్తి చేసేవరకు పడినా, ఈ ప్రయాస వ్యర్థం కాకుండా ప్రతి సంవత్సరం మంచి మార్కులతో ప్యాస్ అవుతుండేవాళ్ళం.

స్కూల్లో ఒకోసారి ఏవో భాగాలిచ్చి వాటిని పూర్తిగా వ్రాసి తెమ్మనేవారు. మాలో అది వ్రాయటం తెలిసినవాళ్ళున్నా అవి వ్రాయటానికి వీల్లేదు. అవన్నీ ఆయనకు చూపించాలి. ఆయనేగా సుసుస్తా అంచేత ఆయన యింటికి వచ్చేటప్పుడు ఒక భాగం తెచ్చేవారు. ఆ సమయానా భాగంమీద ఆయన ముందుగా అన్నీ వ్రాసి మా చేత సూ కాయితాలమీద వ్రాయించేవారు. ఆ వ్రాసిన వాటిలో మనకు సంబంధించని దానికి ఎదురుగా ఒక గీత గీసేవారు. సరే అది గీతే కదా అని నిర్లక్ష్యంగా ఆయన వ్రాసిందానికంటే కాస్త చిన్నదో లేక పెద్దదో గీస్తే వెంటనే నెత్తిమీద చిటికె వేసి కళ్ళురిమి వ్రాయమనేవారు. అంటే ఆ గీత కొలతకు మా స్తే ఆయన గీసినదానితో సమానంగా వుండాలి. ఆ భాగం అంతా ముగించేసరికి ముచ్చెమటలు పోసేవి.

ఇక సినిమాల సంగతంటే మా మేనమామకు తగని మంట. ఆయన దృష్టిలో సినిమాలంటే పిల్లలు నిషేధించవలసిన స్థలం. అంచేత మాకు సినిమాకెళ్ళే భాగ్యం ఎప్పుడూ ప్రాప్తించేది కాదు. స్కూల్లో పిల్లలు వాళ్ళు చూచి వచ్చిన సినిమాల గురించి చెప్తుంటే ఏంటో అగమ్యగోచరంగా ఉండేది. ఒకసారి ఎవరు చెప్పేవాళ్ళో ఏంటో మాలక్ష్మి సినిమా చాలా బాగుందని, ఒకసారి వెళ్ళి చూడమని చెప్పారు. అంతే కాక ఊరిలో జనం అంతా పిల్లా మేకలతో విరగబడి వెళ్ళి చూస్తుంటే ఆయనకేం బుద్ధిపుట్టిందో ఒక సాయంత్రం మా అందర్నీ పిలిచి సినిమాకు తీసుకెళతాను. రాత్రికి భోంచేసి సిద్ధంగా వుండండి అన్నారు. కలా నిజంగా వింటున్నామా అన్నంతపని జరిగింది. తరువాత అంతా భోజనాలు ముగించి సిద్ధంగా వుండేసరికిబండితో సహా మా మేనమామ సిద్ధమయ్యారు. అందరిని జాగ్రత్తగా ఆడవారి ప్రక్క సీట్లలో కూర్చోబెట్టి ఆయన వెళ్ళి మగవారి ప్రక్క కూచున్నారు. మా అందరిలో నేనూ మా వదిన మాత్రం పెద్దవాళ్ళం. ఇక సినిమా మొదలు పెట్టింది లగాయతు అంతా ప్రేమ కలయికలు అవీను. అవి చూస్తుంటే మా వదిన అంది, ఇదేమిటి రాత్రి రాత్రి వచ్చాం.

తీరా ఈ సరిక వల్లాపాలు ఈ స్క్రీ ఇంగ్లీష్ మాను రాగాలు రువి మీ పాన్నగారి ఆసలు కిట్టవ్. ఎలాగ పగంలో వచ్చి యింటికి తెప్పిస చక్కా పోతారని ఏ నిముషంలో పిలుపు వినబడుతుందా అని ఒక ప్రక్క ఆటమీద ధ్యానం, మరొప్రక్క మేనమామగారి భయం. మా భయమేగాని అంత పని మాత్రం జరగలేదు. సరే ఆటంతా అయింది. బైటకు వస్తూ మేం యిలా అనుకున్నాం. ఒకవేళ ఆట ఎలాగుందని అడిగితే ఏం చెప్పాలా అని ఆలోచించాం. తీరా బాగుంది అంటే, అప్పుడు మీ కిలాటివే బాగుంటాయి అంటారేమోనని బాగాలేదనే అనడానికి నిశ్చయించుకున్నాం. అనుకున్నట్టే ఇంటికి దగ్గరకు రాగానే సినిమా ఎలాగుంది అన్నారు. వెంటనే ఏం బాగుంది వెధవది. ప్రొద్దున్న మాలదాన్ని వెళ్ళాష్టం అన్నాం. "కాంటే" అయన ఆశ్చర్యం నటిస్తూ అ.... బాగుండేదా—మీకు ఏది బాగుందో ఏది బాగుండదో తెలియదు గనుకనే నేను సినిమాలకు తీసుకువెళ్ళను అన్నారు. అదే చెప్పడానికి మొదటికే వచ్చింది ముప్పు అని నోట్లు నొక్కుకు కున్నాం.

"మా పెద్దవదినకు పెండ్లి చేశారు. ఇంట్లో పెద్ద కూతురు. అదీ గాక ఆవిడ చేసేది గొప్ప ఉద్యోగం. అందుచేత చాలా పెద్ద ఎత్తున పెళ్ళి చేశారు. మూడోనాడు పెళ్ళివాళ్ళంతా వెళ్ళిపోగా మా స్నేహితులంతా తోటలో చేరి ఆడుకుంటున్నాం. ఇంతలో ఒక కేక వినిపించింది. అదే కరకు కంఠం. పిలుపులో కఠినత్వం అన్నీ ఉన్నాయి. ఎందుకు పిలిచారో ఏం ముప్పు మునిగిందో అని చూస్తుంటే ఒక్కొక్కరిని పేరుపేరుగా పిలుస్తున్నారు. పిల్చినవాళ్లు తిరిగి రావటమూ మాత్రం లేదు. మేము తరబడి అంతా చేరుకున్నాం. వెళ్ళిన ప్రతి వ్యక్తికి తీరుపాలో దాచిన లడ్డూలు, కాజాలు అన్నీ రకానికి ఒక్కొక్కటి తీసిచ్చి ప్రక్కగదిలో నిలబడి తినమంటున్నారు. అన్నీ తిన్నతరువాత గాని గది వదిలి వెళ్ళకూడదన్నారు. మా ఆనందానికి అంతు లేదు. అనుకోని రీతిగా తీపి తినాలి కాబోలు అని వచ్చినవాళ్ళకు లడ్డూలు తినిపించటం ఆనందం కాదూ? ఇదేతీరు ఎప్పుడూ—తోటలో చిన్నా, తొలిచ్చినా ఆయన రూపం, మాట వింటేనే భయపడేవాళ్ళం. ఇదే పద్ధతిలో 1 వ క్లాసు నుండి ఇంటరుమీడియేటు వరకు జరిగింది. ఈ ఏడేళ్ళలోను మాలో చిన్న ఆడపిల్లలో వివాహం అయినా, మా కట్టు బొట్టు మాత్రం మామూలు చిన్నప్పుడులాగే జరిగిపోతుండేది. చీర కట్టుకోవటంలో కూడా లోట్లు చూపించేవారు. పైట పనిమాటు సర్దకుండా పైటపిన్నులు గట్టిగా పెట్టుకొని నుంచి వెళ్ళాలి. పైటపిన్నులు పెట్టుకోవటం ఈ కాలం ఫ్యాషను కాకపోయినా ఆయనదగ్గర ఆ జోలికి రావు. ఇలాగే భయంగా గడిచిపోయాయి. అతన్ని తలుచుకుంటుంటే యిప్పుడు ఈ మధ్యలో ఆయన మార్పు తెలిసినప్పటినుండి నాకూ ఎంతో ఆశ్చర్యంగా వుంటుంది.

అంత గంభీరమైన మనిషి యిప్పుడు చాలా హాస్యంగా వుంటారని అందరూ అంటుంటే ఎలా గుంటుందో చెప్పలేను. అంతా కలికాల మహిమ గదా! ఇంత పెద్దా కట్టులో గల ఎంత తైను అయింది కూడా తెలియదు. లేదనే భావనలకు ఆలస్యం అయిపోతుంది."

పెర్సాయంవతి — చిత్రం : శ్రీ శాంతిషా

"ఇంక లంమీద ఖలే కేసనమాకుస వెంటా దించావు" అంటూ పైకి లేచింది అరుణ. ★

జ్యోతిషము

మీ పసిద్ధ జ్యోతిష్కుడు మహాత్మ వాక్యనాడి జ్యోతిష పండిట్ ద్వారా మీ భవిష్యత్తు తెలుసుకోండి. 1 సం॥ ఫలితాలు రు. 5/-; 3 ప్రశ్నలు రు. 2/- జన్మకాలం, తేదీ గాని, కాలు ప్రాంతము కలవాని తెలుపుతూ వ్రాయవలెను.

Pandit R. R. D. Chary,
47-A, Old East Madurai Station Rd.,
Madurai City (South India)